

PIÁRFUTÁR

Juhász Gyula A SZABAD JÖVŐ LOVAGJAI

Szent György lovag a sárkányt győzte le,
A sárkánynak volt tizenkét feje,
A sárkány, mely bennünket porba fú,
Ezerfejű és millió karú.

Dalokkal őt hiába áztatod,
Dologgal őt hiába áztatod,
Ő mindig többet követel: Szived.
Agyad, véred, mind, mind hozzáviszed!

Szent György lovagja a jövőnek az,
Ki nemcsak vallja, hogy vesszen e gaz,
De harcol is kitartón ellene,
Mert küldi az Igazság szelleme!

Áldott, akit nem bódít e fene
Baziliskusznak bűvölő szeme,
Ki tudja, hogy ős ellensége ez
S feléje eszmét és erőt szegez.

Igazságdárdák, vígan szálljatok,
Vén szörny szívébe eltaláljatok,
Romlott szívébe, amely szívtelen:
A kegyetlennek nincsen kegyelem!

SZENT GYÖRGY HAVA

A SZEPIPress jelenti

Iskolánkban május 5-én 9 órakor kezdődik a végzős diákok ballagási ünnepsége. Virágátadás: 8.30-8.50.

Az OKTV országos döntőjébe jutott Kovácsik Antal (12.B) történelemből és Remete Attila Mórió (10.B) kémiából. Gratulálunk!

Az írásbeli érettségi vizsgák idején, május 7. és 9. között kirándulnak a 7.-11. évfolyamok.

Május 11-én szülői fogadóórát tartanak a gimnázium tanárai a szokott rend szerint.

A Piár Futár idei lapszámai letölthetők a szegedi piaristák honlapjáról:

www.szepepi.hu

Kérjük támogassa a
adója 1 %-ának
felajánlásával

a
DUGONICS
ANDRÁS
ALAPÍTVÁNYT

Adószám:
19083924-1-06

Kezdés és befejezés

Amikor elkezdtem a piarista gimnázium napi látogatója lenni, soha nem hittem volna, hogy eljön majd 2007. Egyszerűen csak legyintettem, és örültem, hogy nem kell olyan borzalmakkal foglalkoznom, mint az érettségi. De az idő rohan, és valóban gyorsan eltelt négy/hat év. Sosem felejttem el az első találkozásomat az osztályfőnökömmel. Lehet, hogy ő már nem emlékszik erre, de azért előttem tisztán lejátsszódik a jelent újra meg újra.

A beiratkozás szenvedős perceit tengettem magam körül. Meleg volt, erősen izzadtam, és alig vártam már, hogy túlessek mindenféle formaságon, aztán irány haza a hűvösbe. Szépen lassan sor került rám. Kezet fogtam egy akkor még ismeretlen emberrel, és elkezdtünk beszélgetni. Egyszer csak meredt szemekkel tekint rám, és a következőket kérdezi meg: „Tudtad, hogy nem illik beszélgetés közben rágózni?” Na haj, gondoltam, ezt jól elrontottam (mást is gondoltam, de ma már tudom, hogy egy piarista diákhoz az nem illő...). Fogtam magam, gyorsan lenyeltem a rágót, majd sűrű elnézések közepe tette megosztotta velem a fontos infor-

mációkat, majd kezet rántottunk, és sürgetve távoztam az épületből.

Nos, a kezdés nagyon ciki volt, de a befejezés annál nagyobb felüdülés lett. Úgy tűnik, hogy az összes végzős túl eshet első nagy vizsgáján. Elhagyja az iskola falait, és csak rémálmaiban jut

majd eszébe az itt eltöltött idő, vagy azért néha kedvesen is visszagondol erre a négy, vagy hat évre, amíg a Bálint Sándor utcába járt.

A kezdet és a vég... Minden kezdet nehéz, majd ahogy áthaladunk a kezdővonalon, úgy

egyre könnyebben megy a haladás, és a végére már egészen belejövünk, és vannak pillanatok, amikor már sajnáljuk, hogy vége van. De minden jónak/rossznak vége szakad egyszer, és így a végzős diákokra vár egy új élet. Új szokásokat kell megtanulni, új környezetbe kell beilleszkedni. A tizenegyedikesek végzősökké válnak, és ők is rájönnek, hogy már csak egy év választja el őket a „felöltötté válástól”.

De a mesének még korán sincs vége, az igazán még csak most kezdődik...

Török Tibor
főszerkesztő

PROGRAM

14.00 Kezdés (kispályás labdarúgó mérkőzések)

18.30 Eredményhirdetés – Kupaátadás, utána: Kalazanci Szent József születésének 450. évfordulója alkalmából Valaczka János Pál kalazantíner tart előadást a rendalapítóról.

19.00 Vacsora (előtte: pohárköszöntő)

23.00 Zárás

A vacsora önköltségi árát a helyszínen kell kifizetni.

Diák Murphy

Szedd össze magad és nézz értelmesen, tegyél úgy, mintha készültél volna.

TESZI – a Tevékeny Szeretet Iskolája

Mást jelent-e ma jónak lenni mint tegnap, vagy hajdanán? Miért is szeretünk, hisz van jogunk gyűlölni is? Kell-e foglalkoznunk azokkal, akik a társadalom szemével nézve, az esélytelenek oldalán állnak? Mi a dolgunk a világban felnőtt keresztényként?

A jövő tanévtől a bér mállkozni készülő osztályok kipróbálhatják magukat az iskolán kívül egy új területen: szolgálni a náluk elesettebbeket, szolidaritást vállalni a peremen levőkkel, szenvedőkkel.

A konkrét tevékenység megvalósulását októbertől áprilisig tervezzük szeptemberi rákészüléssel és májusi lecsengetéssel. A város szociális intézményeivel és plébániáival vesszük föl a kapcsolatot, s keresünk helyszíneket, ahol a tizedikes fiúk tanulhatják hitük és emberségük egy fontos aspektusának gyakorlati megvalósítását.

Így első hallásra, ez egy egyoldalú segítségnek, adásnak tűnik, de tudjuk, hogy a kialakuló szeretetkapcsolatokból igazán azé a megelégedettség ajándéka, aki megpróbálja beleadni amilye van, erejét, idejét, önmagát.

Persze, mint minden projektnek ennek is összetettebb célrendszere van. Ezek közül ismertetek még néhányat:

– Szolidaritás-vállalás az elesettekkel, segítségre szorulókkal

– Bevezetés a felnőtt keresztény életbe

- Rádöbbenés az emberi törekemységre, gyöngeségre
- Pályaorientáció, hivatásválasztás
- Kapcsolatépítés a várossal
- Az iskola megismertetése a várossal
- Kompetenciák kialakulása, fejlesztése (együttműködés, önálló munkavégzés, munkaszervezés, döntésképeség, önreflexió, önismeret, tapasztalati tanulás, tolerancia, előítéletek feldolgozása, kapcsolatépítés, kommunikáció)
- A tanulásban kevésbé megmutatkozó, de rátermett diákoknak megmutatkozási terület

A Miskolci Jezsua Gimnáziumban szerzett tapasztalatok, s az eddigi helykeresés, kapcsolati személyekkel történt egyeztetés után bátran indulhatunk a

programnak, de bátorítva továbbra is, gyermekeket és felnőtteket egyaránt arra, hogy feltegye maga számára a fentebb leírt kérdéseket. Bízunk abban, hogy a program nyomán előbbre jutunk a megválaszolásában.

„Szeretni valakit azt jelenti, mindig reménykedem benne... Minden jót fel kell tételeznünk a másiról, és mernünk kell szeretetnek lenni ebben a világban, amely már képtelen szeretni.” (Charles de Foucauld)

Szásziné Fehérvári Anikó

Majális: tükör önmagunk megismeréséhez

Manapság minden és mindenki feltűnően keresi az identitását, vagy még feltűnőbben megtalálja azt. Lehet identitása egy nemzetnek, egy kultúrának, egy egyháznak, egyes csoportoknak, az egyes embernek.

A csoportidentitás esetében, ha túl kevés dolognak kell azonosnak lennie a csoporthoz tartozáshoz, akkor fellazul a csoport, ha azonban minden apró dolognak azonosnak kell lennie, akkor nem marad helye az egyéni szabadságnak. Ilyenkor ez a csoport más csoportok azonosság-kérdéseit kezdi firtatni a csapat valódi gyengesége helyett ezzel mutatva erőt. Ilyen ez. Sok-sok nagyszerű lehetőséget rejt magában a csoporthoz-tartozás, és sok nehézséget is. Általában ez utóbbiakat szoktuk észrevenni. Szó se róla, ez is erősíthet egy-egy csoportot, ideig-óráig. De mennyivel inkább vonzó csoport az, amelyikről sugárzik az a sok-sok pozitív összetevő/tartó, ami a csoport tagjaiban azonos. Amióta a csoport az, ami.

Az idei Majális arról szólt, hogy segítünk a csoportnak olyannak látnia magát, amilyen. Megnéztük együtt, kik is vagyunk mi. A Majális akár szimbóluma is lehetne a szegedi egyházi iskoláknak: az iskola és a családok együtt ünneplik a tavaszt, a közösséget, (nemcsak) a szentmisében pedig az Urat. Minden korosztály képviseltette magát a kisbabáktól a

**Segíts mindennek
olyannak lennie,
amilyen úgys.**

Fodor Ákos

nagymamáig. Az osztályok sátrakban árultak olyan portékákat, amelyek karolinás jellegzetességekkel hirdették, miről is van szó. Kék-zöld színekben pompázó pólók, füzetek, ceruzák, tányérok gazdagították a programot és az osztálykaszát. Színes sport és művészeti programok szólítottak meg minden résztvevőt: kapitánylabda, foci, lengő teke, streetball, vetélkedők, horgászat, sakk, csöndes alkotósátor, mesésátor, piár-sátor, kultúrsátor, csak hogy néhányat említsünk közülük. Az öt kategóriában kiírt pályázatnak kihirdették a nyertesét, a Karolina Nagy Könyve pedig az Abigél lett. A délutáni szentmise ünnep volt az ünnepben. Zárásként az elmaradhatatlan táncház jelzte: barátaink, a piaristák nélkül nem megy. Nem csak a tánc.

Az önazonosság beépül mindenegybes csoporttagba. A saját egyéni identitásunknak is része lesz a karolinasság. Az idei Majális sokat elárult rólunk. Közösségileg és egyénileg is. Nem mindegy, hogy hogyan nézünk önmagunkra és az sem, milyen tükröt használunk ehhez. Vannak rossz tükrök is, amelyek torzítanak, csúfítanak, vagy indokolatlanul szépítenek. A Majális a maga hagyományaival és újdonságaival hiteles tükörnek bizonyult: ilyenek vagyunk mi.

Vass Szilvia

Vízhányó Zsolt SP

Fiamnak - ballagásra

„Kisfiam.” Kifújom a füstöt, kortyolok egyet a borból, és egy határozott vonallal kihúzom ezt az éretlen szót, és újra kezdem: „Fiam”.

Bosszankodva söpröm le a nadrágomról a hamut: már megint ott tartok, ahol néhány órája elkezdtem. Azóta már az utolsó, isten tudja, milyen madár is elhallgatott, az éjszaka is rámszakadt, és kíméletlenül szétkente papíromon azt a néhány betűt is, amelyet sikerült eddig leírnom. Visszalépek a házba, lámpát csatlakozok.

Nehezen jönnek a szavak, és valahogy azok sem akarnak rendben összeállni.

Bolondság. Sose mondtam tósztot a fiamnak. Kapott már tőlem annyi mindent, fújtuk együtt a gyertyákat is, de tósztot még sose mondtam neki, főleg így, mások előtt nem. Feszengeni fog majd. Itt lesz egy csomó ismerős, meg a barátnője is. Fészkelődni fog, talán magában dohogni is, hogy ne legyek olyan kispolgári, de csak magában, én meg nem fogok rászólni, hogy ne piszkálja a körmét vagy az abrosz szélét. ... Mindennapi paktumaink. ... Azért a fene vigye, ritkán szólhat így apa a fiához. Talán esküvő, vagy születés.

Én töltök majd neki bort; az első pohár, amivel koccintunk. Pedig volt már, hogy észrevettem, ha ivott. Meg a dohányt is. De hagytam, hogy bújjon, meneküljön a szobájába. Jobb, ha a szégyen tanítja, mint a megszokott szavak.

„Fiam.

Szeretettel...” Szeretettel? Bámulom a papírt, rajta ezt az oly sokszor és könnyedén kimondott szót. Nem tudom, érti-e, hiszen én is még mindig csak tanulom. „Szeretettel”. Néha, ahogy néz vagy nevet, mintha a feleségem látnám, mintha az ő szemei nevetnének. És néha látom, az anyja is épp úgy néz rá, ahogy rám szokott nézni. ... Pedig már vagy húsz éve. ... Szeretettel? Érti a szót? Idő kell azokhoz.

Fiam. Mi nővünk fel hozzájuk, nem a szavak hozzánk.

Szeretettel.

„Szeretettel köszöntelek ballagásod napján.” Azt hiszem, egyszerűen ezt fogom mondani, és kezét nyújtok neki. Is-tenem, még soha nem nyújtottam kezét a fiamnak. Volt, hogy megöleltem, amikor hazajött, vagy megsimítottam a fejét. De az ember nem fog kezét a fiával. A kézfogás az olyan más. Az olyan...

olyan mértéktartó és annyira hétköznapi. Mégis. Most talán így lesz jó. Ez most nem olyan kézfogás. És nem érdekel, hogy ott van az a sok ismerős, meg a barátnő, akkor is kezét rázok vele. Én és a fiam. És ki sem tudom mondani, mennyire hálás leszek, ha csak egy kicsit is hálás lesz.

„Holnaptól kezdve már magad intézed a dolgaiddat.” No, ezt aztán jól megmondtam. Újra kezdem. „Holnaptól kezdve egy kicsit jobban magadra maradsz.”

A francokat. Holnaptól kezdve minden összekuszálódik. Kikapcsol a mindennapi metronóm, ahogy kelek, borotválkozom, felkeltem anyát, a gyerekeket, kávéfőzés közben hallgatom amint rohanva veszekednek a mosdón, de aztán valahogy, valami csoda folytán mégis elindul a nap, és én tudom, hogy mindenki a helyén van; és délután, amikor hazaérek, berontok hozzá, lekapcsolom a magnót, rácsapom az ajtót, és ha nem tanul is, tudom, hogy másnap akkor is újra kezdődhet minden, és legfeljebb egyest hoz az iskolából, de én harmadnap is felkelek, megborotválkozom és megfőzöm a szokásos kávé, és hintázik a metronóm, és szépen, ha néha ki-kilötytyenve is, de folyik minden a medrében.

Azt hiszem, anyjuk, holnaptól kezdve egy kicsit mi maradunk jobban magunkra. Lejárt a mindennapi metronóm.

Nicsak, hogy romlik a szemem. Visszalépek a házba, felgyújtom a másik lámpát is, és elgondolkodva újra leülök a verandaasztal mögé. Hol is tartottam? Végigfutom a nyúlfarknyi irományom, kiegyengetem az írólap sarkát, és újra nekiveselkedem az írásnak.

„Holnaptól kezdve már magad intézed a dolgaiddat. Eddig nem te döntötted el, ...”

Nagyot sóhajtok. Hiszen eddig mi döntöttünk el annyi mindent. Emlékszem, amikor kicsi volt, és először kimondta azt, hogy „nem”. Lehajtotta fejét a konyhaasztalnál a gondosan elkészített étel előtt, és kimondta először azt az azóta annyszor begyakorolt és megismélt szót, hogy: „nem”; és mi az anyjával, – jaj, milyen fiatalok voltunk is

–, annyit neveltünk rajta, ő meg csak lehajtott fejjel, néha, fel-fel kandikálva ismételte, hogy, „nem, nem, nem”. Én azon nevettem, hogy azt én sem eném meg, anya meg azon, hogy először hallja ezt a hihetetlenül megfontolatlan és dacos szót, és azt hiszem, sőt, tudtam is, hogy nagyon büszke a fiára.

Lement ez a pempő is, becsomagoltuk a füzeteket is, ráaggattuk azt az órmóltan hátizsákot is – he, mint valami teknőc, úgy nézett ki – és, és megkötöttük az első nyakkendőt is.

Hajj. Az első nyakkendő. Az első beírás. Az első egyes. Az utolsó nyakleves. Jaj, mennyi első és utolsó. Ahogy bólogattam a fogadóórán, hogy tanulni fogunk, és anyjukkal zavarosan egymás szájába adtuk a

szót, hogy ez csak egy rossz pillanat, egy kis kamaszkodás, egy kis szerelem, meg miegymás. A bulit nem mondtuk, azért már megkapta otthon a magáét.

Aztán valahogy ráfeszültek az izmok, egy két határozottabb vonás, melyet az idő majd ráncná nemesít; és titokban a tükör előtt tépegette arcáról azt a néhány szálat; majd egyszer borotvát kapott, és én lopva vettem észre a félig nyílt fürdőszobaajtón keresztül, hogy megnőtt a fiam.

„Eddig nem te döntötted el, hogy mit kell megtanulni és mit nem...”

Felnézek a szobájába. Még ég a vilány. Most persze tanul. Méghogy nem ő döntötte el, mit tanuljon és mit ne! No, ebben különbözünk a feleségemmel. Vacillálok. Idegesen forgatom a tollat. Ez a mondat nem jó. Nem tudom folytatni. Azazhogy tudnám, de azt nem holnap. Most valami jót kéne mondani.

Aszongya a gyerek, hogy a minap bement a dirizez, és megbeszélte vele, róluk is valami jót írjon. Na, ahogy ismerem a fajtájukat, minden gratulációm a főnöknek, ha sikerül. Én mindenesetre kihúzom ezt a vérszegény mondatot.

„Holnaptól kezdve már magad intézed a dolgaiddat. Elmaradnak a haverok, a bulik, hogy helyet adjanak a munkának és az új barátoknak.”

Diák Murphy

A jó felelet tömör, egybefüggő, érthető és a lényegét foglalja össze, vagyis pontosan olyan, mint egy inté

Hátradőlök, becsukom a szemem, és ahogy ezt a dióízű, száraz sauvignon a számban, úgy öblögetem agyamban a szavakat. „Haverok, buli.” Rémlík, mintha ezt így már hallottam volna valahol. Nem tudom. Fantasztikusan romlik a memóriám. Mindegy. Azért mégiscsak visszaemlékezem az én ballagásomra. Ahogy mi is, úgy ezek is egymásba csimpaszkodnak, nehezen lépnek ki az iskolakapun. Fényképeznek és fényképezkednek, hangokat, zörejeket és emlékeket gyűjtenek. A fiam is hazahozott egy L betűt az iskolából. Talán vissza kéne vinnem. Aztán még néhány hétig telefonok, majd egy-két közös kocsmá, és lassan elmaradónak a régi barátok, új helyet adva a még igazibbnak.

De hogyan is mondhatnám meg ezt neki. Pedig úgyis csak az marad meg, amit eszébe sem jutott sem lefényképezni, sem följegyezni. Húsz év múlva, ahogy most nekem is, már, már nem azok maradnak meg, amiket mi följegyeztünk, hanem amit ott belénk följegyeztek, – hiszen jött ő haza lelkesen és kipirult arccal, máskor meg fáradtan és lógó orral, és sokszor súlyosabb volt benne valami új ismeret, mint az az órmóltan táská, ami a vállát húzta.

Igen, mi örök tanulók, néha azt hiszük, hogy ákombákomainkkal mi írunk az üres padon arra a tollal kopogó papírra, ahogy most én is itt próbálkozom ezen az ócska verandaasztalon, pedig az Isten épp akkor karcolja fájdalmasan belénk korlátaink és lehetőségeink gyönyörű hieroglifáit.

De hogyan is mondhatnám meg ezt neki.

Elég volt.

Leteszem a tollat, visszadőlök, hátravetem a fejem, kitágult pupillával bámulom a mennybolt vibráló fényeit, a lassan ballagókat; és mámorítón összekeveredik számban a dióíz és a füst.

Az éjszaka bársonya teljesen felitta a ház zörejeit, egyedül vagyok. Hirtelen magam előtt látom, ahogy kisgyerekként hozzámsétált, majd váratlanul rá mugrott; milyen könnyű is volt akkor. Istenem, vedd te az öledbe. Nekem már túl nehéz.

Most – ott fönt – álmában talán újra ballag valahová, én meg el-elbóbiskolva egyszerűen kezet nyújtok neki. És ki sem tudom mondani, mennyire hálás leszek, ha csak egy kicsit is hálás lesz.

Elhangzott a budapesti piarista gimnázium ballagási ünnepségén 2006-ban.

Karolina-Piarista Majális

Hermann Kappen atya imája

1883 Húsvétján:

*Uram, szabj határt a fölöslegesnek,
és tedd fölöslegessé a határokat.*

*Add, hogy az emberek ne csináljanak hamis pénzt,
és a pénz se hamis embereket.*

*Fogd a feleségeket az utolsó szavukon,
és emlékeztess a férjeket az ő első szavukra.*

*Adj a barátainknak több igazságot,
és az igazságnak több barátot.*

*Jobb hivatalnokokat, üzletembereket és munkásokat,
akik jól cselekednek és nem jótékonykodnak.*

*Adj a kormányzóknak jó németeket,
és a németeknek jó kormányt.*

*Uram, add, hogy mindnyájan az égbe mehessünk,
de ne azonnal.*

Diák Murphy

A rossz felelet szagotot, érthetetlen, és semmi köze sincs a lényeghez, vagyis pont olyan, mint a tegnapi feleleted.

Fejezetek a szegedi kegyes iskola történetéből

1944

Január 19. Szent Margit szentté avatását szentáldozással ünnepelték.

Február 19. A rendfőnök megjelent a szép magyar szó iskolai háziversenyén.

Március 20. Az intézet Kossuth Lajos halálának 50. évfordulóján ünnepelte március 15-ét.

Március 23. A német táborparancsnokság számára az iskolát lefoglalták. Csak a fizikai és természetrajzi szertár mentesült az igénybevétel alól. A tanári könyvtár is a katonák szállása lett. Elmaradt a diákok és a szülők lelkigyakorlata. A földszinten az „ismeretlen helyre távozott” zsidók bútorait tárolták a németek.

Április 1. A rádióban közölt rendelet értelmében befejezték a tanévet.

Tanév folyamán A tanítást 4 ízben légiveszély miatt abbahagyták. 32 tanuló lakott a piarista Konviktusban (Tisza Lajos krt. 82.). 5-7 zsidó gyerek álnév alatt tanult az iskola különböző osztályaiban. Sík Sándor külön foglalkozott többükkel.

Július 3. A légítámadásban megsérült a piarista gimnázium épülete. Az ajtók és ablakok tönkrementek, veszteséget szenvedett a természetrajzi és a fizikai szertár. Az épületben 140 ezer pengő kár keletkezett.

Augusztus 23. Újabb légítámadásban szenvedett sérülést az épület. A légítámadásokban használhatatlanná vált a belvárosi híd, súlyos pusztítást szenvedett a rókusai rendező és a pályaudvar, a tiszai vasúti híd.

Meghívó

Szeptember 17-én este 6 órakor tartjuk a Veni Sanctét a Fogadalmi templomban. 4 tantermet tudunk szerezni, hármat az Ítéletábrán, egyet a Takarékpénztár épületében. Mivel a tanyasi diákok közlekedési eszközök hiányában nem tudnak bejárni, ezért megszerveztük 5 helyen a vidéki (tanyai) iskolát: Kiskundorozsmán, Felsőközpontban, Horgoson, Sárkányhegyen, Szatymazon. A tanítás a körülményekhez képest rendben indul meg....

(Veni Sancte meghívó részlete -1944)

Forrás: Kacsapress

Október 8. Elrendelték a város kiürítését. A németek mielőtt elhagyták volna a várost, felrobbantották a közúti és a

vasúti híd maradványait. Ideiglenesen egyesített Szegedi városi fiúgimnázium jött létre a kegyesrendi, a Baross Gábor gyakorlógimnáziumból és a Klauzál Gábor gimnáziumból, felettese a város lett. Időközben néhány atya elhagyta a várost, köztük Sík Sándor. A többség a szegedi iskolák legnépesebb tanári karaként maradt. Az oroszok 11-ére virradó éjszaka szállták meg Szegedet.

November 3. Az orosz városparancsnok utasítására a városi gimnáziumban megtartották a Veni Sanctét. A piarista rendház 4 termében kezdődött meg a tanítás. (...) Az igazolóbizottság a gimnázium tanári karból Zömbik Miklóst antiszemizmussal vádjával nem igazolta. A tanári kar és a diákság kitartott mellette. Jelszavaik voltak: Zömbik vissza! és Föld, kenyér, szabadság, Zömbiknek igazság! Félünk, várunk, helytállunk...Mi lesz még velünk?

Tanári zsebkönyv részlete – 1944

Forrás: Kacsapress

November 7. Iskolaszünetet tartottak a felszabadítók rendeletére.

November 23. Átköltöztek a Klauzál épületbe, ahol az év végéig folyt a tanítás.

December 4. Az olasz nyelv helyett bevezették az angol tanulását.

1945

Január 26. Ki kellett üríteni a piarista rendház épületét is, orosz katonai kórház költözött be. A tanári és a házi könyvtárat a múzeumba szállították. A szertárak berendezései és a bútorzat elszállítására nem maradt idő. Az iskolai felszerelés használhatatlanná vált. 1944-45-ben mintegy 60 ezer orosz sebesültet ápoltak Szegeden.

Február 6. Három teremben naponként hat osztályt tanítottak.

Február 23. Az ifjúság részt vett a Vörös Hadsereg megszervezésének 27 éves jubileumán.

Március 8-19. Tüzelőhiány miatt szünetelt a tanítás.

Március 15. Az ünnepélyen gyűjtést rendezett az Önképzőkör a magyar hadifoglyok javára. Vezetője: Zömbik Miklós.

Március 25-május 10. A húsvéti szünet a tifusjárvány miatt hosszú volt.

Április 15. Magyarország teljes felszabadulását és a nemzeti hadsereg születését ünnepelték.

Június 2. A ballagást tartották meg.

Június 25. Az ifjúság sztrájkmozgalma miatt szünetelt a tanítás.

Július 14. Te Deummal zárult a tanév. Végzős volt Dékány Endre, Paskai László.

Október 11. A város felszabadulásának városi ünnepségen vett részt az ifjúság.

Október 16. Visszaadták a piarista gimnázium épületét.

Október 28. Ifjúsági napot és engesztelő zárandoklatot tartottak az alsóvárosi templomban, ahol püspöki szentmise vettek részt.

November 6-8. A tanulók megtekintették az orosz fotókiállítást.

Orosz csapatok Szegeden 1944 októberében

November 7. Az orosz forradalom évfordulóján tanítási szünet volt.

December 4. Hamvas Endre megyéspüspök több osztály meglátogatott.

December 19. Megalakult a Katolikus Szülők Vallásos Szövetsége. Vezetőnek Bálint Sándort választották.

Károlyi Attila

Diák Murphy

Ugyanazon felelet minősítése jelentősen függ a tanár idegállapotától, hangulatától, jóllakottságától.

OKTOGON NAPOK

Az Oktogon Napok előadássorozatát Péter Róbert nyitotta meg Feszültségek a szabadkőműves retorika és gyakorlat között címmel. Róbert előadásával új hagyomány elindítását reméljük, hiszen célunk az volt, hogy az Oktogon napok keretében az egyik meghívott vendégelőadó egy régi kollégista legyen, aki számot ad tudományos munkájának eredményeiről. Jóllehet ez utóbbi megállapítás nem kritériuma és szempontja az előadás témájának, mégis idén ez volt aktuális, lévén hogy Péter Robi ebben az egyetemi tanévben védte meg doktori disszertációját (angol nyelven írt értekezésének címe: *The Mysteries of English Freemasonry: Janus-faced Masonic Ideology and Practice between 1696 and 1815*).

Az előadó bevezetésként arról beszélt, hogy mi módon került kapcsolatba a fent említett témával és milyen személyes tapasztalatok, élmények kísérték itthon és külföldön végzett kutatásait. Előadásának második részeként nagy vonalakban ismertette doktori dolgozatának fő irányvonalait, a vizsgált területeket, illetve bemutatta az a fejlődési utat, amely során változott és alakult témakezelésének koncepciója. Végül azokat a feszültségeket, ellentmondásokat vizsgálta, amelyek a szabadkőműves retorika és gyakorlat között húzódnak, mint például az alkotmányban vallott vallási univerzalizmus és a rituálékban tapasztalható határozottan keresztény elemek megjelenése, avagy a retorika szintjén hangzottatott egység és harmónia szembenállása a szakadások tényével és nem utolsósorban a tolerancia kérdéses volta, ha olyan párhelyek létét vizsgáljuk, amelyekben a nők vagy a zsidók kizárása a tagságból bevett gyakorlat.

Péter Róbert előadása bepillantást engedett egy hallatlan nagy munka izgalmas részleteibe, s nem alaptalanul reméljük, hogy az ő tevékenysége ösztönzőleg hathat a kollégium jelenlegi lakóira, akiknek szintén megvan a lehetőségük arra, hogy a jövőben az elődök nyomába lépjenek.

Keppel Dániel

Hogy mi a kapcsolat az erkölcs és a média között? Röviden: semmi. Kezdté sommásan Kondor Katalin, a Magyar Rádió előző elnöke előadását a hét végén megrendezett Oktogon Napok című kulturális rendezvényen a Sík Sándor Piarista Egyetemi Szakkollégium kertjében. Szerinte a média a társadalom és az erkölcs viszonyában vizsgálható, hiszen nem szakítható ki a társadalom hatása alól. A társadalom és a médiumok viszonyát kell vizsgálnunk, hiszen a társadalomnak a vélemények fajta erkölcsisége és a média nem más, mint a társadalom valamely szeletének a vizsgálatukról. Ezzel viszont érdemes vigyáznunk, mert a média képes a torzításra, ami sajnos teljesen mindennapos a mai magyar sajtó világában. Néhány példa ezekre Kondor szerint. A Millenniumi ünnepségek csak és kizárólag a közszolgálati médiumokban kaptak nyilvánosságot, a nézetesebb kereskedelmi médiák viszont nem. Az ünnepségek a közösségek összekötő kapcsolata, ezért mindenkinek tudnia kell a közösségek ünnepeiről. A Sapientia Egyetem létrehozása legalább ilyen fontos, de szintén nem említett esemény. A 2000-2001-es árvízben újjáépített házakról szóló tudósításokban csak a panaszos tulajdonosok kaptak szót a híradókban.

Hogy miért történhetett mindez? A rendszerváltozás elé kell visszanyúlnunk, miszerint már ekkor eladták a megyei napilapokat a külföldi tulajdonosoknak, a lényeg nem volt

más, mint hogy minden maradjon a régiben és így jöjjön létre a békés átmenet, mindenféle forradalmat elkerülve.

A mai helyzet az értelmiség árulása nélkül nem jöhetett volna létre. Ide sorolható az is, aki ezt véghezvitte és az is, aki mindezt hagyta, hogy így legyen. Az újságíró szakma lejáratásához mindenki hozzájárult.

A média negyedik hatalmi ágként való emlegetését nem tartja helyénvalónak, hiszen a média pénz hatalom érdekeinek kiszolgálója, tehát nem önálló hatalmi ág a kormány, a végrehajtó és az igazságszolgáltatató szervek mellett.

A mai sajtó tudatos megtévesztést folytat, félrevezeti a polgárokat, egyáltalán nem hiteles, független és objektív, ahogy ez elvárható lenne minden médiumtól. Az ország szellemi életét a lepusztulás jellemzi, de ahogy fogalmazott vanak egyre nagyobb számban pici szigetek, melyekre nem ez a jellemző.

Mi a megoldás? Bár tudnám, rajtunk már csak az Isten segíthet, mondta. Tömegváltás nincsen, csakis egyéni út létezik, „lélektől lélekig”.

-mz-

A harmadik előadást dr. Jelenits István piarista atya, egykori tartományfőnök, és a Sík Sándor Kollégium alapítója tartotta „Emberi értékeink nyomában” címmel. Azt hiszem sokat adott annak a maroknyi, de roppant elszánt csapatnak, akik a kollégium társalgójába becsúfolódtak. Igaz, hallottam már őt korábban beszélni, de a mostani beszédével nagymértékben hatott rám, és még sok kollégista társamra is. Nehéz röviden összefoglalni azt a közel másfél órát, amíg körünkben volt, mert rengeteg értékes gondolatot és tapasztalatot adott át nekünk. Talán egyik legnagyobb üzenete tulajdon személye volt, amin átsüt az igazi krisztusi emberség. Előadásában nagyon érdekesen mutatta be azt a világot, amiben most élünk. Szemléletes példáin keresztül beszélt a modern társadalom hibáiról, nehézségeiről, miszerint a tömegkommunikáció nagyon sok esetben nem összeköt, hanem elválaszt minket egymástól, megfoszt gondolatainktól, értékeinktől. Beszélt arról, hogy milyen nehéz a felgyorsult, és igény szerint a tv-n és interneten keresztül kapcsolható információ áradattal szemben tartani a versenyt egy tanárnak. Beszélt a hatalmas lehetőségeinkről, és a sikerről, amelyről oly sokszor, oly sokan álmodunk, és bemutatta, hogy a siker sok esetben nagyobb szerencsétlenség, mint a kudarc, hiszen nagyon könnyen elvihet, egy olyan útra, amelyen azelőtt nem akartunk járni. Bátorítást jelentett számomra beszédének az a része, amelyben a keresztény értelmiség helyzetéről, feladatáról, és egyáltalán az értelmiségi lét egészéről, mibenlétéről szólt. Egy szakma ismerete, szellemi munka végzése, egy diploma megszerzése nem egyenlő az értelmiségié válással. Ahhoz igazi embernek is kell lennünk, általános rálátással és érdeklődéssel kell bírunk a világ dolgai iránt, és az sem utolsó, ha van bátorságunk ki állni a jó ügyért, és azért teszünk is valamit. Azt hiszem sokszor ez az, ami hiányzik. Persze, vannak ellenkező példák, és nagyon remélem, hogy ebből csak egyre több lesz, és így a világ egy kicsit jobbá válik.

Füstös József

A cikkek szerzői a Sík Sándor Piarista Egyetemi Szakkollégium diákjai

English Corner

This year Mother's day will be on 6 May. Let's see what the origin of this day is!

Different countries celebrate Mother's Day on various days of the year because the day has a number of different origins. One school of thought claims this day emerged from a custom of mother worship in ancient Greece. Mother worship - which kept a festival to Cybele, a great mother of gods, and (mythology), the wife of Cronus; was held around the Vernal Equinox around Asia Minor and eventually in Rome itself from the Ides of March (March 15 to March 18). The Romans also had another holiday, Matronalia, that was dedicated to Juno, though mothers were usually given gifts on this day.

In the United States, Mother's Day was copied from England by social activist Julia Ward Howe after the American Civil War with a call to unite women against war. She wrote the Mother's Day Proclamation. In the UK, the day now simply celebrates motherhood and thanks mothers. According to the National Restaurant Association, Mother's Day is now the most popular day of the year to dine out at a restaurant in the United States.

In most countries, Mother's Day is a new concept copied from western civilization. In many African countries, the idea of one Mother's Day has its origins in copying the British concept, although there are many festivals and events celebrating mothers within the many diverse cultures on the African continent that have been there centuries before the colonials arrival. In most of East Asia, Mother's Day is a heavily marketed and commercialized concept copied straight from Mother's Day in the USA.

Please translate the expression 'Mother's day' into 5 different language and send it to my e-mail address as usual! (nmagy@szepi.hu)

Good luck!
Nagy Mariann

Német fordítóverseny

Aprilis 12-én csütörtökön megtartottuk iskolánk házi fordítóversenyét, melyen a németes diákok vettek részt két kategóriában. A kezdő csoport szövege „A gyermekmunka Brazíliában”, a haladó csoporté pedig a „Nevetés”. A fordítására egyórás időtartam és szótár állt a rendelkezésünkre.

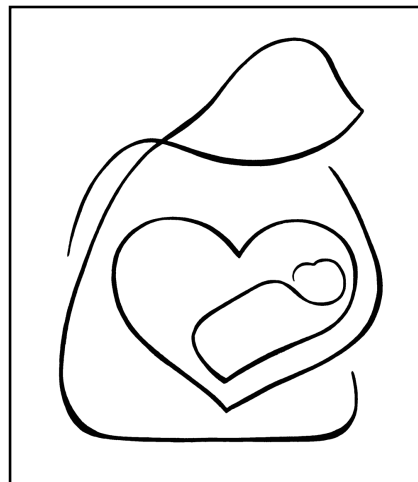
Hétfőn sor került az eredményhirdetésre. A alábbi helyezések születtek. Haladók I. Kovácsik Antal (12.b), II. Varga Iván (12.b), III. Komáromi László (11.b); kezdők I. Vojnics-Rogics Milán (10.b), II. Bartha Gábor (11.b) és III. Fű Péter (10.a). A résztvevők emléképrospektusokat kaptak, a dobogósok értékes könyvekkel és oklevelekkel gazdagodtak.

Varga Iván 12. B

Deutsche Rubrik

**"EINE MUTTER MUSS WOHL HUNDERT
HERZEN HABEN UND TAUSEND HÄNDE."**
(russisches Sprichwort)

Dieses Jahr fällt der Muttertag auf den 6. Mai. Zu diesem Anlass könnt ihr ein Gedicht von Arno Holz (1863-1929) lesen und übersetzen. Schickt die Lösungen an meine E-Mail-Adresse ! (nemes@szepi.hu)

Andras Simon:
So liebt der Gott

Meiner Mutter

An einem ersten, blauen Frühlingstag,
in einer Kgl. preuß., privileg. Apotheke zum Schwarzen
Adler,
bin ich geboren.

Vom nahen Georgenturm,
über den alten Markt der kleinen, weltentlegenen
Ordensritterstadt,
zwischen dessen bunt holprigem Pflaster
noch Gras wuchs,
durch die geöffneten Fenster,
läuteten
die Sonntagsglocken.

Niemand "ahnte" was.

Zu Mittag
gab's Schweinebraten und geschmorte Backpflaumen,
zum Kaffee schon war ich da.

Noch heut,
so oft sie's mir erzählt,
lacht
meine Mutter!

Újdonságaink

SZEPI – VIDEO

RITKASÁGOK

☛ **Friedrich Dürrenmatt: Play Strindberg** – Marton Endre egykori rendezése a Nemzeti Színházban

☛ **Thomas Mann: Mario és a varázsló** – Kazimir Károly rendezése és Latinovits bravúros alakítása a Thália Színházban

☛ **Lázár Ervin: Berzsián és Dideki** – a mese színházi közvetítése Kaposvárról most már DVD-n is!

VALLÁS: OLASZ ÉLETRAJZI FILMEK:

☛ **Páduai Szent Antal** – Sant'Antonio di Padova (2002)

☛ **Don Bosco** – A szeretet küldetése I-II. rész (2004)

☛ **Casciai Szent Rita** – Umbria gyöngye I-II. rész – Santa Rita (2004)

☛ **Pio Atya** – A csodák embere I-II. rész – Padre Pio (2000)

☛ **Barabás – Barabbas (1962)** A *Pär Lagerkvist* svéd író Nobel-díjas kisregénye alapján készült látványos, nagyszabású történelmi kalandfilm címszerzőjében a kétszeres Oscar-díjas Anthony Quinnt láthatjuk.

SZEPI – HANGARCHIVUM

♫ **Für Anikó – Nőstény álom** – Hrutka Róbert zenéje – Bereményi Géza szövege

♫ **John Williams művészete** – Egy életmű-válogatás: *The Ultimate Guitar Collection (CD 1-2)* és a SKY együttesnek (melynek ő a vezetője) 3 hiányzó albuma: *Cadmium – The Great Balloon Race – Transient Oblivion*

FILMZENE ÚJDONSÁG:

♫ *The Last Emperor (Az utolsó császár)* – Bertolucci filmjének izgalmasan egzotikus zenéje

♫ *Glass: The Illusionist (2006 Oscar díjas filmje!)*

♫ *Contemporary gregorian* – Zempléni Művészeti Fesztivál 2006

♫ *A Dés László - Balázs Elemér*

Quartett és a *Voces 4 Énekegyüttes*. – XIV.-XVI. századi dallamok szaxofonnal fűszerezve...

KLASSZIKUSOK – PIHETETŐÜL:

♫ *Chris Glassfield – Born Free Classics*

♫ *California Bach Society Chorus And Chamber Orch. – Thunder Pipes*

♫ *Anugama – Classic Fantasy I-II.*

♫ *Bernhard Lindner – Bach Meets The Future*

♫ *Dan Gibson's Solitudes – Angel-song – Choral Classics By The Sea, Bach Forever By The Sea, Mozart Forever By The Sea, Strauss Waltzes, Solitudes Classics I-II.*

♫ *Japán relax zene: Jia Peng Fang – Faraway, Lovers (Erhu), Rainbow, River*

♫ *Ottlik Géza: Iskola a határon (Kulka János olvassa fel)*

NB.: A Katalógus Honlapunkon megtekinthető!

Szegheő József SP

Kell egy csapat

Azzal is kezdeném, hogy a *Régi idők focija* című film elevenedik meg a színpadon, a SZESZ (Szegedi Egyetemi Színház) előadásában. S valóban, a szerző, Czene Zoltán, színpadra fabrikálja át Sándor Pál mozgóképi alkotását. Aki látta ezen filmet, nem találhat túl sok meglepő mozzanatot a színpadi darabban. A szereplők át lettek ültetve, s az alapvető cselekmény is megismétlődik. Azonban egyes eszközökkel lett telítődve a darab, mely motívumok élvezhetővé, s különlegessé teszik a mű egészét.

En féléve vagyok tag a SZESZ-ben, talán mondhatjuk, hogy pont ezt a darabot kezdtük el próbálni, amikor csatlakoztam. Szóval abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy e művön kívül még semmi nem lopta be magát emlékeim közé (színészi emlékek), csak azon képek, melyek e darabhoz köthetők. Élményekben dús, ám olykor igen fárasztó ugyanarra a darabra készülni fél éven keresztül. Az olykor kilátástalannak tűnő fáradozásoknak tagadhatatlanul szép eredménye lett. Az eddigi előadások mindegyike szinte teltházas műsor volt.

A SZESZ előéletéről sajnos nem sokat tudok, csupán annyi kijelenthető részemről, hogy nem ez az első darab

melynek szép sikere van, ám az első játéka, mely már két tucatnyi színjátszót köt le a szereplők számának tükrében. A csapat fiatalokból, többnyire egyetemistákból áll. Mivel csak fél éve csatlakoztam én nem számítok még törzstagnak a társulatban eltöltött idő alapján, de a többiek ide s tova öt éve tagok e színjátszó körben. Annyi titkot pedig a jövőről is elárulhatok, hogy nagy dobásra készül az egyesület.

A következő előadás fix időpontja még nem került kítűzésre, de május 4. vagy május 5. a várható időpont. Az előadások díjtalanok, csupán a helyorklát miatt szükséges előre egyeztetni a rendezővel, Czene Zoltánnal (tel.: 06-20-328-3926).

Műfaját tekintve színházi önéletrajzként él a darab, legalábbis Czene Zoltán saját bevallása szerint. A színpadi műben fellelhetőek burleszk elemek, s filmes megoldások színpadra konvertált változatai. Érdekesség, hogy a nagyközönség nem passzív szemlélője a darabnak, hanem mint szurkolótábor szemlélheti a cselekményt. Czene nagy

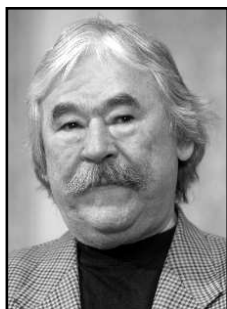
hangsúlyt fektetett a közönség bevonására, a színházi világ habitusainak finom helyzetváltoztatásaira. Az előadást terem fordított fekvésben van kialakítva, értendő ez úgy, hogy az amúgy egyértelműen fölismerhető színpad a nézőtér részét képe. A nézőtérként használatos teremvég pedig színpaddá, játéktérre avanszál. A játék az előtérben kezdődik, s ezáltal a nézősereg a már melegítést végző csapattagok között szívárogoz be helyére, s csöppen bele a már előzőleg megindult cselekvés folyamába.

Mivel az előadás ingyenes, s mivel eddig jó kritikát kaptam, mindenkit szeretettel invitálok. Sajnos lesz egy nyári szünet, s ősszel újra színpadra kerül a darab, de a május elején tartandó előadást ajánlom az érdeklődők figyelmébe. Jelentkezni telefonon lehet, a fentebb említett számon, a rendezőnél, s ő minden kedves érdeklődőnek ezáltal helyet tud biztosítani, s a pontos időpontot is meg tudja osztani.

Krenács Tibor
szegedi piarista öregdiák,
a darab egyik szereplője

Olvasandó kortársak – olvasható kortársak

A mesemester

Csukás István 1936. április 2-án született Kisújszálláson; a második világháború után egy zeneitanár biztatására jelentkezett az akkor alakult békéstarhosi zeneiskolába; hegedűművész akart lenni. Érettségi után mégis előbb a jogi egyetemre jelentkezett, majd egy idő után átment a bölcsészkarra, de bölcsész tanulmányait sem fejezte be. Ekkoriban jelentek meg első versei; írásából, irodalmi „segédmunkákból”

élt, a Fiala Művészek Klubjának vezetője volt, majd 1968-tól 1971-ig a Magyar Televízió munkatársa, 1978-tól 1985-ig a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó főszerkesztője volt; azóta szabadfoglalkozású író.

A hatvanas évek közepén Kormos István biztatására fordult a gyermekirodalom felé, s ettől kezdve verseskötetei mellett egyre-másra jelentek meg gyermekregényei, mesekönyvei, verses meséi: eddig közel száz kötete jelent meg itthon és külföldön. Olyan halhatatlan mesefigurákat teremtett meg az elmúlt negyven évben, mint például Mirr-Murr, Pom-pom, vagy Süsü, a sárkány.

Ifjúsági és gyerekfilmek írójaként is ismert; néhány híresebb filmje: Vakáció a halott utcában; Keménykalap és krumpliorr; Nyár a szigeten - Le a cipővell!; és álljon itt néhány meseregényének címe is: A nagy ho-ho-ho-horgász (rajzfilmként is ismerős lehet); A legkisebb Ugrifüles; (bábfilm is készült belőle); A téli tücsök meséi.

Kevéssé ismert, hogy „komoly”, verseket is ír, felnőtteknek valót, meg is jelentek több kötetben; ezekből ajánlom most Összegyűjtött versek című kötetét (Versek Kossuth Bp, 1996), és íme néhány vers tőle:

Istenke, vedd térdedre édesanyámat

Istenke, vedd térdedre édesanyámat,
ringasd szelíden, mert nagyon elfáradt,
ki adtál életet, adj neki most álmot,
és mivel ígértél, szavadat kell állnod,
mert ő mindig hitt és sose kételkedett,

szájára suttogva vette a nevedet.
Én nem tudom felfogni, hogy többé nincsen,
s szemem gyöngye hogy a semmibe tekintsen,
hová a fény is csak úgy jár, hogy megtörve:
helyettem nézzél be a mély sírgödörbe,
próbálkozz, lehelj oxigént, tüdőd a lomb!
Nem is válaszolsz, kukac-szikével boncolod,
amit összeraktál egyszer végtelen türelemmel,
csak csont, csak por, ami volt valamikor ember,
mivel nem csak Minden vagy: vagy a Hiány,
magadat operálad e föld alatti ambulancián.
Mi mit nyel el a végén, fásultan szitálod
a semmiből a semmibe a létező világot,
anyát és gyereket, az élőt s a holtat,
s mert Te teremtetted, nem is káromolhat,
csak sírhat vagy könyöröghet, hogy adj neki békét,
nem tudjuk, hogyan kezdődött, de tudjuk a végét;
én sem káromllok, hallgasd meg imámat:
Istenke, vedd térdedre édesanyámat!

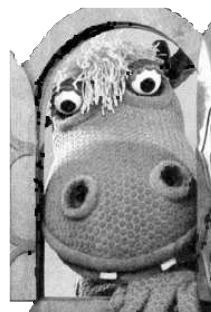
A fák mint öreg mosónők

A fák mint öreg mosónők állnak a téli
lucokban, csöpög róluk szappanos hólé, roskadtan
állnak a díszrácsos kapuk előtt, hogy valaki
adja ki nekik a szennyest – nem tudom miért
képzelvek ilyesmit, hiszen nálunk már nincsenek
mosónők, de ha volnának, szívem övéké lenne.

Szerelmes vers

Ülj ide mellém, s nézzük együtt
az utat, mely hozzád vezetett.
Ne törődj most a kitérőkkel,
én is úgy jöttem, ahogy lehetett.
Hol van már, aki kérdezett, és
hol van már az a felelet --
leolvasztotta a Nap
a hátamra fagyott teleket.
Zötyögött a szívem, de most szeretem
az utat, mely hozzád vezetett.

Tóth Ákos

Piarista siker az Éneklő Ifjúságon

Valamennyien sokáig fogunk még emlékezni az idei Éneklő Ifjúság hangverseny ihletett-izgatott pillanataira, az alkotás örömeire! Már vasárnap a misén éreztük, hogy jó 'passzban' vagyunk, a felhangzó kórusművek árnyalt dinamikával, tisztán, kifejező erővel szólaltak meg! Ha lehet, másnap, a versenyen még rátettünk egy lapáttal, s olyan elismerésben lett részünk, mint énekkarunk történetében még soha! Éneklésünket a szakmai zsűri arany minősítés diplomával-díjjal jutalmazta. A résztvevő 23 énekkar közül rajtunk kívül csak a Tömörkény Gimnázium Leánykara és a Karolina Iskola Kamarakórusa részesült e legmagasabb szintű elismerésben. Talán még szebben csillog ez az aranydiploma, ha mellé tesszük, hogy a Konzervatórium Vegyeskara (ahol naponta több órát foglalkoznak zeneelmélettel, szolmizálással) csak ezüst minősítést kapott! Hálásan köszö-

nöm minden énekkaros diáknak a lelkes, magas színvonalú éneklést, a siker kimunkálásában való tevékeny részvételét!

Külön köszönöm azok szolgálatát, akik virágvasárnap és nagypénteken részt vettek a passió éneklésében.

Egy ideig pótolhatatlan úrt hagynak maguk után énekkarunktól is búcsúzó tizenkettedikesek: Jagicza Gergely, Deth Lajos, Dobó Róbert, Hidjapusztai Ákos, Kis Gergely, Kovácsik Antal, Kónya Mihály, Köröndi Péter, Smajic Elvir, Szabó Kristóf, Tóth László (Kistelek), Török Tibor, akik élcsoapatát képezték a kórusnak. Kóruséneklési rutinjuk, lelkesedésük, művészi munkájuk nélkül a mostani siker nem valósulhatott volna meg! Köszönjük több éves hűséges munkájukat!

Lajos István

Diák Murphy

Ha dolgoztatásnál segítettél a padtársadnak, az ő dolgozata legalább egy jeggyel jobb.

A világháborús regényeiről ismert német

Erich Maria Remarque

író Osnabrückben született 1898-ban, egy katolikus munkáscsaládban. Eredeti neve Erich Paul Remark (náci híresztelések szerint Kramer), tizennyolc évesen részt vesz az I. világháborúban a francia fronton, ahol megsebesül. A háború után a családi nevét átváltja a franciás Remarque-ra. 1929-ben megjelenik háborúellenes remekműve a Nyugaton a helyzet változatlan, mely hatalmas sikert arat. A könyv feltárja a front legembertelenebb körülményeit, melyben az éhínség, a sár, a sérülések, a patkányok és a betegségek legalább annyira veszélyes ellenségek, mint a szembenálló hadsereg.

A harmincas évek elején Svájcba emigrál. Hitler hatalomra jutásakor Remarque műveit nemzet- és becsületellenesnek minősítik, és nyilvánosan elégetik. A náci fenyegetés elől az Amerikai Egyesült Államokba emigrál. A II. világháború után visszatér Svájcba és ott él élete végéig. 1970-ben halt meg Locarnóban.

Első műveiben az I. világháború szörnyűségeit és következményeit írja le a résztvevő katonák szempontjából. A front embertelen körülményeitől kezdve a boldog/boldogtalan ha-

zatérésig minden katonai megpróbáltatás benne van regényeiben. A két világháború közötti Németország, a weimari köztársaság, az infláció, az egyszerű hétköznapi emberek problémái és a náciizmus születése hiteles képet adnak a kor társadalmáról. Ezt a világot olvashatjuk a Győztesek és legyőzöttek (más címe: ... és azután?), a Három bajtárs és A fekete obelisz k című könyveiben.

Másik legnagyobb témája az 1930-as évek és a II. világháború alatti emigráció nehézségei és megpróbáltatásai. Az emigrációról szóló leghíresebb regényei a

Szeresd felebarátodat, A Diadalív árnyékában, az Éjszaka Lisszabonban és a már Amerikában játszódó A paradicsomban is ott a pokol.

Szikrányi élet című regényében egy náci koncentrációs tábor mindennapjait és felszabadítását írja meg.

Megrendítő könyveiben főleg a háborúk, a náciizmus és fasizmus áldozatainak szenvedéseit írja le. Mégis, szinte mindegyik művében fontos helyet kap a szerelem, mely melegséget és reményt hoz a kétségbeesítő élethelyzetekbe.

Varga Iván 12.B

A bezárt világ nyitottsága 7.

Hát, az emberünk úgy viselkedett, mint egy gyerek. Minden nap belenézett a tükörbe, kereste az arcán a pici foltokat, és válogatta a ruháit. Passzol-e a nadrág az inghez, elég vasalt-e... Teljesen belehabarodott abba a lányba, akit csak öt percre látott. A telefonját sosem kapcsolta ki, sőt, folyamatosan nézegette, hogy nem jött-e egy üzenet, egy hívás, attól, akit annyira vár. És teltek a napok. Az új szokások rendszeressé váltak, és kacagott minden szerelmesen, hogy nem sokára már ő sem lesz egyedül. De egy hét után elkezdett bizonytalankodni. Semmi jel nem jött a lánytól, és ő teljesen ideges volt. Ingerült volt mindenkivel, a szerelmi csalódás jelei ütköztek ki rajta. A végén már csak azt gondolta, ha a lányt nem is érdekli, legalább a könyvet adta volna vissza, mert azt mégis csak a nagymamájától kapta.

A nagy kétségbeesésben mindig akkor jön a megoldás, mikor már mindent reménytelennek látunk. Egyik nap, amikor esett az eső, és egy csöppet sem volt romantikus kedvében, megcsörrent a telefon. Hirtelen nem tudta, hogy hova kapjon. Gyorsan előkereste a nadrágja zsebéből a modern technika csodáját, és beleszólt.

A lány volt az. Gondolta: végre. Elkezdett magyarázkodni, hogy a családja lekötötte, a munkahelyén minden

összejött, és nem volt annyi ideje olvasni, mint amennyit arra szánt. De végzett a könyvvel, és most behajtaná azt a tállalkozót, amit megbeszéltek. Letisztázták az időpontot, majd letették a telefont.

Gondolta, mégsem olyan tragikus a helyzet, mint amennyire már elgondolta jó előre. Az összekombinált lehetőségeket elhessegette, és készülődött a tállalkozóra. A tükör elé állt, és viccesen elkezdte gyakorolni: jó napot!, nem inkább: hello!. De egyik sem tetszett neki, így kiegyezett magával egy szimpla szíjban, az biztosan bejön. Majd nézegette az arcvonásait. Egyik sem volt számára megfelelő. Mire megtalálta az általa elnevezett objektív nézést, addigra annyira elfáradt, mintha maratont futott volna. Be is esteledett, így lefeküdt, hogy a holnapi találkozásra kipihent arcából a leggyorsabban elő tudja varázsolni az objektív nézést.

Másnap a munkahelyén behívatta a főnöke, hogy kellene neki készíteni egy prezentációt, és nagyon fontos volna ez a karrierje szempontjából. Nem tudott rá nemet mondani, így elvállalta a

feladatot, és gyorsan neki kezdett. Ki se ment ebédelni, csak dolgozott, dolgozott és dolgozott... Láttá, hogy mindjárt vége a munkaidőnek, de még sehogysem állt. Gondolkozott, hogy lemondja-e a randit, mert hát csak nevezzük így, de azt nem akarta. Viszont a munkáját sem akarta elhanyagolni, így elhatározta, hogy a randi után egyből siet haza, és nem fekszik le addig, míg nem végez a munkájával. Ez tűnt a leglogikusabb megoldásnak, bár tudta, hogy ez nem biztos, hogy kivitelezhető.

Haza sietett, átöltözött, és beesett a megbeszélte kávézóba. De az elgyakorolt arccal már nem foglalkozott, csak azzal, hogy leüljön, és rendeljen valamit a lánynak, meg a magának. És elkezdtek beszélgetni. Megosztották egymással a könyv rejtelmeit, és megbeszéltek egy következő találkozót, hogy elmélyítsék a barátságukat. Jó szó volt az, hogy mélyíteni, mert így sok mindenre gondolhatott. Arra, hogy a lány szimpatizál vele, és többet is akar a barátságánál, vagy arra, hogy esetleg egy nagyon jó barátság születik ebből a kapcsolatból. De akkor még egyikük sem tudta, hogy a holnap már közösen lesz szebb, és nem egyedül kelnek fel az ágyból.

Török Tibor 12. B

Sok még a tennivaló

Beszélgetés Pál Melindával, az ÁGOTA Alapítvány titkárával

Mikor alakult meg az Állami Gondozásban Élő és Veszélyeztetett Fiatalok Támogatásáért Alapítvány (ÁGOTA) és mi volt a célja?

Az alapítvány 2002. március 14-én lett bejegyezve a Csongrád Megyei Bíróságon, de előtte önkéntes csoportként működött. 1996. december 6-án álmodta ezt meg Kothencz János, aki még akkoriban teológus hallgató volt. Ő hajdanán állami gondoskodásban nőtt fel. Az volt a szándéka, hogy jobb sorsot tudjon biztosítani azoknak az állami gondozott gyerekeknek, akik utána kerülnek be a rendszerbe. Így alapvető célunk az állami gondoskodásban élő illetve a veszélyeztetett fiatalok tárgyi, erkölcsi, pénzügyi, programbeli, szakmai támogatása. Fontos a velük foglalkozó önkéntesek és szakmai közreműködők képzése, segítése.

Sokan használjuk ezt a kifejezést: állami gondozott. De valójában mit jelent, és kik tartoznak közéjük?

Mindazok a gyerekek és fiatalok tartoznak ide, akiket kiemelték a családjukból illetve nem a saját családjuk nevel. Akár nevelőszülőknél vannak, akár gyermekotthonban élnek, ők mindenképpen állami gondozottnak számítanak. Legutóbbi adatok szerint tizenhét ezer állami gondoskodásban élő gyerek van nyilvántartva az országban. Ennek kb. fele van nevelőszülőknél és a másik fele gyermekotthonokban. Ebből 1700-2000 gyereket támogatunk 78 gyermek- és lakóotthonon keresztül.

Az alapítványnak milyen programjai vannak?

Alapvetően két profilunk van. A főprofil, az államiakkal való munka, a másik pedig a veszélyeztetett gyerekekkel való foglalkozás. Mondanám először veszélyeztetett gyerekeknek ajánlott programokat. Van Szegeden egy játszóházunk Tarjánvárosban. Egy barakk ingatlant kell elképzelni a paneldzsungel közepében, ahol 198 négyzetméteren különböző szabadidős, iskolán kívüli foglalkozások vannak a hét öt napján: kézművességet, vetélkedőket szervezünk, és ingyenes korrepetálás műkö-

dik bármilyen tárgyból. Illetve kortársat segítő csoportunk is van, tehát fiatal önkéntesek tartanak a játszóházba bejáró gyerekeknek önismereti jellegű foglalkozásokat. Amilyen módon csak lehet, támogatjuk a gyerekeket. Próbálunk közösséget kovácsolni a játszóházba bejáró gyerekekből. Hétköznaponként hatvan gyerek van bent, hétvégenként olyan 120-150.

Az állami gondozottaknak első lépésként kis programokat szervezünk. A második lépcsőfok az ÁGOTA-nap. Ez azt jelenti, hogy kimegyünk egész napra egy gyermekotthonba, és élményprogramokat szervezünk: Ki mit tud?-ot, vetélkedőket. Énekelünk, játszunk, táncolunk velük, illetve komolyabb beszélgetésekre is sor kerül. Például társadalmi megbecsültségről, jövőképről, családról. Alapvetően keresztény értékrend mentén szervezzük ezeket a beszélgetéseket. Megpróbálunk a gyerekeknek olyan kapaszkodót adni, ami az életükben igazi érték lehet. A foglalkozásnak a harmadik lépcsőfoka pedig az ÁGOTA tábor, az állami gondoskodásban élők országos találkozója. Tavaly volt a tizedik jubileumi alkalom, ahol ötszázhuszan vettek részt. Idén pedig Tiszadobon lesz a tizenegyedik tábor 110 gyerek és 120 önkéntes részvételével.

Az ÁGOTA-nak mi a benyomása országosan az állami gondozottak helyzetéről?

Egyrészt a kutatásunk tapasztalata, másrészt a saját tapasztalatunk alapján tudom mondani, hogy az utóbbi tíz évben lezajlott egy olyan változás a gyermekvédelemben, ami már nagyon szükséges volt. A nagy kollégiumi intézményrendszerekből kislakásos gyermekotthoni intézmények alakultak ki. A kutatásokból is kiderül, hogy a gyerekek is sokkal elégedettebbek. Igazi házában élnek, sokszor saját szobáik vannak, saját személyes tárgyaik.

Egyre jobban kiveszendőben van a rak-tári számmal ellátott ruhák viselete, vagy az a ruha, cipő, ami nem képezi saját tulajdonát a gyerekeknek. Egyre inkább személyessé válik a rendszer, viszont vannak nehézségek is, hiszen az átalakítás miatt egyre jobban túlterhelte válnak a nevelők. Szóval, nagyon sok még a tennivaló ebben az átalakításban.

Ha most körbenézel az alapítványban, mit mondasz, mire van szükségetek?

Önkéntesekre mindig szükség van, abból bármennyit tudunk fogadni, mert minél többen vannak, annál több gyerekhez tudunk eljutni. Jelenleg egy módszertani gyermekotthon területalapjára gyűjtünk. Illetve nagyon sokat tudnak azzal segíteni az adományozók, ha olyan dolgokat adnak, amire a gyerekeknek bármikor szükségük lehet. Például könyv, játék, apróbb édességek, írószerek. És még nagyon fontos volna egy autó. Erre még egyáltalán nem érkezett felajánlás.

Végezetül, ha ki kellene állnod egy hatalmas színpadra, és el kellene mondanod az embereknek, hogy miért adják nektek az egy százalékat, mit mondanál?

Mindenki, aki családban nőtt fel, el kell hogy gondolkodjon azon, milyen lett volna az, ha biztonság és szeretet nélkül nő fel. Olyan háttérrel, hogy ha este hazamegy, nem a saját szobájába megy be, vagy nem a saját szeretteihez, hanem egy intézménybe. Most van esély arra, hogy a gyerekeknek

igazi otthont teremtsünk, igazi háttérrel, és olyan élményt, amivel egész életére elegendő szeretetsomagot kaphatna az emberektől. Ha ezt szeretnék támogatni, akkor várjuk a felajánlásait.

Török Tibor 12. B

www.agotaalapitvany.hu

Nyolcvan éves a pápa

Fehér vasárnap ünnepelhettük egyházunk „fehér öves mesterének” 80. születésnapját és legfőbb pásztori hivatalba lépésének 2. évfordulóját. Nagy változást jelent, mikor egy kispap a világi, civil öltözetét leveti és egyházi ruhát, reverendát ölt. Ilyen változás az is mikor a konklávé egyik bíborosa leveti vörös reverendáját és fehéret ölt. Ez a liturgikus esemény a „könnyek termében” történik. Az a személy, amely eddig a püspökök testületében és a bíborosi kollégiumban társaival együtt viselte a felelősséget az egyetemes egyházért, személyes felelősséggel tartozik ezentúl az egész emberiségért, nem csak a katolikusokért, hanem minden emberért. Így már érthető, hogy a könnyek termének hívják a helyet, ahol erre az emberfia rádöbben. Vajon mi történhetett ott két évvel ezelőtt a 78 éves német bíborossal. Ő volt a hit őrzője, a páncélos bíboros, aki német precizitással vezette a

hittani kongregációt. És ma, kit látunk benne? Egy idős, jószágos atyát. Már nem kemény és szigorú tekintetű. Első megnyilatkozásait a szeretetről írja (Isten a szeretet, A Szeretet Szentsége). Szent János, a szeretett tanítvány jut az eszembe. A hagyomány szerint Szent János apostol, amikor már nagyon megöregedett, nem mondott egyebet hallgatóinak: „Fiacskáim, szeressétek egymást!” Többen rákérdeztek, hogy mit akar a szeretet állandó ismételtetésével mondani. A válasza, hogy bármilyen hosszú prédikációt is mondana, ennél lényegesebbet az sem tartalmazhatna. Nagy és mély változás, amikor a keresztség által újjáalkot minket Isten. Könnyeink is új utakat nyithatnak meg a számunkra. Ha van időnk, képzeletben néha időzzünk el a Szentatyával a „könnyek termében”!

Zsódi Viktor

Ima az arcomért (Édesanyám nyolcvanadik születésnapjára)

Naponta belenézek a tükörbe, a foncsorozott üvegdarabba, hogy igazítsak nekem nem tetsző vonásaimon, hogy tanuljam szeretni azt, ami az enyém.

Most egy másfajta tükörben keresem magam. Nincs a kezemben sminkkészlet. Belülre nézek, s Uram, a Te tekinteted tükrében keresem magam. Arra a pillantásra vágyom, amely magához ölelően igent mond rám. Azzal a szeretettel, ahogyan az anya magához öleli beteg gyermekét, akkor is, ha fájdalom vagy düh torzíja el az arcát, akkor is, ha fáradt és nyugtós, Magában rejtje el, amitől mások viszolyognak, és simogatásától enyhülnek a görbe vonalak, és a gyermek széplőni kezd.

Szépíts meg engem így, Uram, a jelentéssel.

Uram, köszönöm a vonásaimat. Azokat is, amelyekért hagszom, hogy nyomot hagytak rajtam. Azokat is, amelyeket szégyellek, azokat is, amelyekért a Tervezőt kritizálom, azokat is, amelyeket a szüleim osztottak rám örökségül. Azokat is, amelyeket én rontottam el magamon. Megjelölt az önzésem, rögzültek az indulataim, nyomot hagytak rajtam a harcaim, vesztett csatáim, betegségeim és félbemaradásaim. Igen, hordozom nyomorúságom, elmúlásom térképét, fáradtságom és fáradozásaim gyűrődéseit.

De köszönöm szeretetkísérleteimet, hogy azok is megjelenhettek: a másokért hozott áldozat, a türelem, a jószág, az önfeledt nevetés, a szenvedélyes szerelem, a terheket hordozni merő bátorság, a kitartás, az el nem hagyó reménység. Köszönöm, hogy még ezek is helyet kaphattak arcomon.

De leginkább köszönöm azokat a pillanatokat, amikor szemem tört fénye felragyogott, mert tekintetünk egy pillanatra összevillanhatott: egymást értünk, egymást szeretünk. Köszönöm a kegyelem jeleneteit, amikor a vakság és üresség köde feloszlott bennem, és Rád ismerhettem egy történeten vagy egy arcon át.

Köszönöm szeretteim arcát. A gyermekek őszinteségét,

üdeségét, olykor kajánságát, még csillogni tudó tekintetét. Mutasd meg nekem, mi az én felelősségem abban, hogy mit rajzolnak arcukra az évek. Taníts kisimítani a vonásaikat.

Köszönöm a hozzám legközelebb álló arcát, azt, ami minden közelség ellenére sokszor mégis annyira távoli. Taníts lemondani arról, hogy vonásait igazgassam. Ajándékozz meg azzal, hogy szeme tükrében ne csak magamat keressem, hanem megpillanthassalak olykor Téged is.

Köszönöm öregeink arcát. Méltóságukat és esendőségüket. Segíts, hogy segíteni tudjam őket abban, ami az új kezdet előtt van: a befejezésben.

Adj hitet, hogy elmúlásuk mögé láthassak, oda, ahol megújulásuk készülődik.

Köszönöm feletteiseim arcát, és köszönöm beosztottjaimét. Szeretném szeretni őket, és szeretném azt is, ha szeretnének. De megvallom, hogy miközben a munka terhet hordozzuk – olykor mélyen a húsunkba vágóan –, elfordítjuk egymástól arcunkat, és egyáltalán nem keresünk Téged, a Nagy Együttműködőt. Pedig akkor közelről szemlélhetnénk a csodát, olyan átváltozásokat, amely segítőtársakká formálja a riválisokat.

Nem utolsósorban, Uram, köszönöm, hogy nem vagy arctalan, hogy nem rejtetted el előlem arcodat. A színről színre látás világa még nem tárult föl előttem, de valamennyit mégis megismerhettem belőled. Segíts megőrizni ezt, s olykor megújítani.

Végezetül köszönöm a sok-sok „kölcson-méltóságot”, azt, amikor szeretteim képében ismerhetlek fel, és azt is, hogy Te is rajta vagy az arcomon. Engedd, hogy engedjem megtörténni az emberlét csodáját, azt, amikor vonásaimon felfénylik jelenléted. Végtére is évezredek visszhangozzák elképzelésedet rólunk, rólam: „Teremté tehát Isten az embert az képére, Isten képére teremté őt.” Ámen.

Vörös Éva

A foci története IV.

A ZOK A HÍRES '50-ES ÉVEK

Sajnos a '40-es évek sokkal inkább szóltak a háborúkról, mintsem a labdarúgásról, foci VB-t például ebben az évtizedben nem is rendeztek. A következő Mondialra 1950-ig kellett várni, ekkor Brazíliába utaztak a világ legjobbjai, 1930 után tehát újra dél-amerikai rendezőt köszönthetett a nagyvilág. Kis túlzással megállapítható, a latin-amerikai ki is sajátították maguknak a "hazai" tornát, éppúgy, mint 20 évvel korábban, annyi különbséggel, hogy ezúttal Uruguay ellenfele a döntőben nem Argentína, hanem a házigazda Brazília volt. Érdekesség, hogy hivatalosan az '50-es VB-nek nem is volt döntője, a kupa sorsát ugyanis egy ún. 2. csoportkörrel kívánták eldönteni a rendezők. Így megeshetett volna az a blama, hogy már 1-2 meccsel a VB vége előtt ismert lett volna a végső győztes kiléte, de szerencsére a sors másképp kívánta, s ha úgy vesszük, mégiscsak lett VB-döntő. Ugyanis mindenről az utolsó, Uruguay-Brazília meccs döntött, igaz a házigazdának elég lett volna egy döntetlen is a VB-címhez, mivel korábban több pontjuk volt, mint az uruknak. Az uruk pedig az uruk voltak... , akik a mérkőzés hajrájában vesztes helyzetből megfordították a találkozót, s így történetük során másodszor is világbajnokok lettek. A csapat két hűzóembere kétségkívül az 5 góljával a góllövőlista 2. helyén végző Omar Oscar Míguez és a többek közt a döntőben egyenlítő gólt szerző Juan Schiaffino voltak, a döntő legjobbjá viszont Másoli kapus volt. Hiszen ne feledjük, a brazilok szinte végig uralták a döntőt, mint ahogy az egész tornát is, a Jair-Zizinho-Ademir csatártrióval egy ország fiai se vetekedhettek, utóbbi játékos például 9 góljával toronymagasan a VB gólkirálya lett. A papírforma tehát brazil győzelmet diktált volna, azonban a 30 eleresztett brazil lövésből Másoli mindössze egyet engedett maga mögé, mindvégig tartva a lelket csapatában. Uruguay tehát begyűjtötte immár 2. VB-címét, 4 évvel később, a svájci világbajnokságon viszont már nem lehetett ekkora sikerélményben részesülni, ugyanis az elődöntőben szembetalálkoztak a fénykorát élő magyar Aranycsapat, mely ráadásul sokak szerint éppen ekkor játszott a legeslegjobban. Az addig is remeklő – Bozsik, Hidegkuti, Kocsis és Puskás vezérelte – magyarok, akik '53-ban a Wembleyben, az évszázad meccsén 6-3-mal kiiktatták az angolokat, majd a visszavágón 7-1-el küldték

őket haza, s akik a VB nyitányaként 9-0-ra verték Dél-Koreát, majd 8-at vágta a tartalékos németeknek, azonban csak hosszabbítás után tudták kiharcolni a döntőbe jutást, s ez igen sokat kivett erejükből. Finálébeli ellenfelük, az NSZK jóval gyengébbnek tűnt a

Fritz Walter és Puskás üdvözli egymást az 54-es vb-döntő előtt: itt még minden rendben volt...

meccs előtt, azonban bebizonyosodott, egy meccsen bármikor bármi megtörténhet. Na de, hogy ráadásul ilyen helyzetből! Ugyanis a magyarok pillanatok alatt kétgólos előnyre tettek szert Puskás valamint Czibor találatával, azonban a németek megkezdtek legendájuk kiépítését, miszerint a németek sosem adják fel, meg miszerint a foci az egy olyan játék, melyben 22-en kergetnek egy labdát, s mindig a németek nyernek, egy szó, mint száz, 8 perc leforgása alatt egyenlítették, Morlock és Rahn góljaival. Ez sem lehetett kis meccs: a 18. percben máris 2-2 volt az állás! Aztán hosszas gólcsend következett, amiről a magyarok pechjén és a német kapufa kétszeri hárításán túl a németek remeklő kapusa, s egyben a döntő hőse, Turek tehetett. A német kapus egyszerűen kivédte a magyarok szemét, a döntő találatot pedig végül a magyar kapu elé tévedő németek szereztek meg Helmut Rahn révén, a 84. percben. Igaz utána Puskás – az összes szemtanú szerint – teljesen szabályos gólt lőtt, amit a bíró les címén érvénytelenített. Visszagondolva a 6-3-as meccs csodagóljára, amit Hidegkuti szerzett 5 méterrel a védők mögül indulva, s amit a bíró valószínűleg csak azért nem adott meg, hogy létrejöjjön a legendás 6-3, könnyen hihető, hogy Puskás gólya valóban szabályos volt. Különben is, ha nem így lenne, a németeknek mi más indoka lett volna pont azt a pár perdöntő képkockát eltüntetni? De nem volt mit tenni, a bíró szava már akkor is szent volt, így a németek történetük első világbajnoki címét ünnepelhették, nekünk, magyaroknak meg elég sovány vigasznak bizonyult, hogy Kocsis Sándor 11 gólt jegyezve, toronymagasan elhódította a gólkirályi címet. A magyar Aranycsapat ugyanis az '54-es döntőt megelőző 4 évben veretlen maradt, sőt az utána következő 2 évben is, egészen a csapat feloszlásáig, érthető hát, hogy idehaza min-

denki csalódott volt a VB-ezüsttel. Haladjunk tovább kronológiai sorrendben. 1956-ban került először megrendezésre a Bajnokságok Európa-kupája, a BEK. Az első kiírás egy parádés döntőt, és a Real Madrid végső sikerét hozta. A Real a fináléban a

Stade de Reims francia csapatot verte fordulatoss mérkőzésen, 4-3-ra. A franciák, akiknek a későbbi reális Kopa volt a kulcsembere, 2-0-ra, majd 3-2-re is vezettek, azonban a spanyol alakulat többek közt Rial duplájának és a legendás Alfredo Di Stéfano góljának hála, fordított és nyert. Éppúgy, mint a soron következő 4 kiírás döntőjének mindegyikében. '57-ben a királyi gárda az olasz Fiorentinát verte a döntőben Di Stéfano és Gento találatával, '58-ban egy másik olasz csapattal, az uruguayi Schiaffino vezérelte Milannál bizonyult jobbnak a csapat, Di Stéfano, Rial és Gento góljaival, hosszabbítás után, 3-2 arányban. Ugyanezen évben került először megrendezésre a Vásárvárosok Kupája, melyet a spanyol Barcelona hódított el elsőként. '58 nyarán pedig Svédországban gyűlte össze a világ legjobbjai, a 6. futball világbajnokságon. Természetesen ez a torna is sok mindenről emlékeztet maradt az útókor számára, mindennek előtt a 17 éves Pelé köztudatba való be-robbanásáról, a brazil dominancia kezdetéről, a házigazda svédek remekléseiről és a francia Just Fontaine-ről, aki 13 góllal hódította el a gólkirályi címet, egy olyan rekordot föllállítva ezzel, amit könnyen lehet, soha senki nem lesz képes überelni. Ugyanakkor mindmáig ez volt az egyetlen olyan VB, melyre 4 brit csapat is kvalifikálta magát, olyan futball-nagyhatalmakkal szemben, mint az egyaránt 2-szeres VB-győztes Uruguay és Olaszország. Anglia - éppúgy, mint 4 évvel korábban - most is csúnyán leszerepelt, ellenben Wales és Észak-Írország egészen a negyeddöntőig meneteltek, ahol a brazilok, illetve a franciák vetettek véget a csodának. A hazai közönség előtt szereplő svéd válogatott magabiztosan masírozott a döntőbe, a legjobb 4 között pl. az NSZK-t verte 3-1-re. Kétségkívül ez volt minden idők legjobb, és valószínűleg legegységesebb svéd csa-

pata, hiszen igazi vezéregyenység nélkül is VB-döntőt játszhattak, méghozzá a brazil varázslók ellen. Már a torna előtt is Brazília számított a toronymagas favoritnak, holott Peléről akkor még senki sem tudta, ki is ő valójában. Aztán ő ejtette ki góljával a walesieket, majd az elődöntőbeli 5-2-es franciák elleni diadalból egy 23 perc alatt szerzett mesterhármassal vette ki a részét. A döntőben aztán kettőt vágott a svédeknek, s így a góllövőlista 2. helyén zárt 6 góllal, annak dacára, hogy többnyire csak csereként lépett pályára. Mert hát, korántsem ő volt Brazília egyetlen csillaga: ott volt például a dön-

tőben szintén duplázó, összesen a tornán 5 gólig jutó Vavá, vagy a későbbi világbajnokságok nagy hőse, Garrincha, vagy a szintén legendás Zagallo, aki szintén eredményes volt a döntőben, amit Brazília 5-2 arányban nyert Svédország ellen. Ez volt Brazília első VB-győzelme, és egyben ez volt az első VB, melyet nem a rendező kontinens valamely képviselője nyert meg. 1959-ben a Real Madrid begyűjtötte zsinórban 3. BEK-diadalát is, ismét a Stade de Reims-et verték a döntőben, ahol Di Stéfano ezúttal is betalált.

Borbás Bálint 12. A

A közelmúlt egyik legrangosabb sporteseménye a 2012-es foci EB helyszíneinek kihirdetése volt. A horvát-magyar pályázat kudarca kapcsán sok vélemény megfogalmazódott. Van, akit elkeserít, másokat megnyugtat. Vannak, akik ebben is a kormányzati politika rossz irányát látják, ismét mások bundáról beszélnek. Sokan a magyar labdarúgás felemelkedésének lehetőségét látták a rendezés esélyében és sokan az amúgy is kilátástalan helyzetben lévő magyar gazdaság további fölösleges terheléséről beszélnek... (A szerk.)

A Piár Futár egyik legnépszerűbb oldala, véleményem

szerint a sportrovat. Nemcsak azért, mert érdekes híreket tudhatunk meg iskolai és más sporteseményekről, hanem azért is, mert a magyar emberek, úgy általában, szeretnek sportot olvasni, nézni. Mert kapcsolódást nyújt, és izgalmas perceket tölthetünk el a közvetítések alatt. Hogy ki lesz a győztes, ki szórja a pontokat, és mi lesz, ha esetleg nem jönnek be a várt eredmények. Nos, a mostani esemény nem éppen nyújtott kikapcsolódást, de izgalmas perceket mindenféleképpen. Megcsillant a remény a magyarok szemében, hogy egy világra szóló eseményt lehet, hogy a mi hazánk és Horvátország fog rendezni. De sajnos amilyen gyorsan jött ez a lelkesedés, olyan gyorsan hullott alá a mi csillagunk is a Végrehajtó Bizottság egén.

Állítólag mi voltunk a legesélyesebbek az olasz és a lengyel-ukrán pályázat mellett, és többször is hallhattuk UEFA berkekből, a magyaroknak maximum az olaszokkal kell versenyezniük. Nem kell félni a lengyel-ukrán párostól, hiszen felkészültségük nem közelíti meg az előzőleg emlegetett országokét. És láss csodát, Kedves Olvasó, mégis az utolsókból lettek az elsők, mi pedig a sor végére kerültünk – már megint. Több ígéret is volt

bizottsági tagoktól, és rengeteg dicséret elhangzott, ha szavazni kell, a horvát-magyar mellett a többi ország labdába se rúghat. Hiszen a közelmúltban Olaszországban nagy bundabotrány tört ki, ahol vezető edzők, nagy játékosok buktak le. Ukrajnában sem kellett ugyanilyen problémáért a szomszédba rohángálni, nem beszélve arról, hogy az ottani politikai helyzet finoman szólva sem áolszerű. Magyarország annyival állt jobban ezen a téren, hogy nálunk már kezdtek csillapodni az indulatok és a magyar kormány teljes támogatását biztosította az EB 2012-es megrendezéséhez.

De aztán jött az EB rendezés szempontjából a legfontosabb nap, a szavazás. A magyar delegációnak szánt székeket jól megtisztították, hogy tisztába üljenek bele az emberek, ne pedig az álomvilág hintájába. Platini jött, látott, és kihirdette: éljenek az ukránok és a lengyelek. A magyarok könnyes szemmel tekintettek az emelvényre, és az arcukra kiült a döbbenet. Az eredmény Magyarország és Horvátország szempontjából 12:0, vagyis egy szavazat sem érkezett a közös pályázatra. Az olaszok négy szavazatot zsebeltek be, a győztes pedig nyolcat. A bizottságban magyar ember nem ült, az olasz és lengyel tag pedig nem szavazhatott. Az okok számosak lehetnek. Egyesek a nagy politikát sejtik a háttérben (Ukrajna beilleszkedése az Európai integrációba, illetve a győztes országoknak sokkal nagyobb piac befogadókészsége), de valakik azt mondják, egyszerűen nem voltunk jobbak. Zárójelben jegyezném meg, ha nem lettünk volna jók, akkor valószínűleg idáig sem jutottunk volna el.

Igy marad egy újabb álom a polcon. Magyarország a maga kis FTC-s problémáival országhatáron belül marad, és nem fogják több száz millióan megtudni, hogy vajon hol is van az a Budapest a térképen.

Török Tibor 12. B

SZEPI-KUPA

IV. KORCSOPORTOS KÉZILABDA TORNA

Résztevő csapatok: Békéscsaba, 2. Számú Általános Iskola (edző: Felföldi Gábor); Budapest, Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola (edző: Rédainé Horváth Rita); Gyula, 5. számú Általános- és Sportiskola (edző: Pataki Ferenc); Orosháza, Eötvös József Általános Iskola és Gimnázium (edző: Papp Mihály); Szeged, Dugonics András Piarista Gimnázium (edző: Nagy János); Túrkeve, Petőfi Sándor Általános Iskola (edző: Tóthné Urbán Marianna)

Végeredmény:

1. Gyula
2. Túrkeve
3. Békéscsaba
4. Budapest
5. Orosháza
6. Szeged

Legsportszerűbb csapat: Túrkeve; Legeredményesebb játékos: Gerebenics Márk (23 gól), Gyula; Legjobb mezőnyjátékos: Szabó Dániel, Budapest; Legjobb kapus: Gróf Ferenc, Gyula

Zs. V.

KIDS Sakk

Sakk-válogatottunk:
Novák Tamás, Simon Gellért,
Kudron Máté, Szupera Péter

Ebben a tanévben Celldömölkön került sor a megmérettetésre, ahol iskolánk csapata a hagyományoknak megfelelően helytállt. A 3-4. korcsoportban Simon Gellért (7.a) III. helyezést ért el, az 5-6. korcsoportban Kudron Máté (12.b) szintén harmadik lett és iskolánk a csapatversenyben is felállhatott a képzeletbeli dobogó harmadik fokára. A csapat további tagjai Szupera Péter (11.b) Novák Tamás (7.a). Gratulálunk!

háté

Diák Murphy

Az orvosi igazolás, akár a pénz, lehet valódi, és lehet hamis.

Köpek aranyból

A Kossuth-Széchenyi vita kapcsán:

– Kossuth liberalista, majd a II. világháború után szocialista lesz...

– Széchenyi inkább az iskolákat szerette volna fejleszteni: be akarta vezetni a kettős vámhatárt...

– Kossuth és Széchenyi vitájának legfőbb eleme, hogy nem ugyanazokat az érdekeket szolgálták...

– Kettőjük vitája sikerszámba ment...

– Széchenyi az országgyűlésen keresztül akarta véghezvinni a reformokat, Kossuth pedig belevonta a nyilvánosságot...

– A kossuthi meggyőződés a gyors, eredményes küzdelemben merült ki...

– Ezt a vitát személyesen és újságokban is folytatták...

– A liberálisan feltüzelt nép Kossuth mellett állt...

– Széchenyi szerint először nagy állami vagyonra kellene szert tenni, utána ez maga után vonná a függetlenséget. Kossuth szerint pedig pont fordítva fog menni a dolog...

– Összetűzés alakult ki a két értelmiség között...

Papp Attila gyűjtése

Lecke	Adenozin-trifoszfát	Sportpólo	Hálóban a labda	Orvostudomány	😊
Megfejtés (1)	Toldalékolás	Kettőze meseigura		A gyorsulás jele	
Könyvet forgató				...mög	
Gyümölcs sejtében va				Lángolsz	
		Ellelt az étel	Fordítva a U2 frontembere	Bogár	
				Némán gyűlt	
Tennivaló				Lónoszogató	
				Régi	
Megfejtés (2)					
Eszkából				Össze-vissza szó!	
				Duplázva gondozónő	
Te meg én	Satöbbi		Ezen a napon	Páratlan Zita!	
	Lám			Köbe vés	
		Dehogyl	Fába mintát véset		
Az Északi-középhegység része				Időhatározó szó	

A rejtvényt Márton Imre készítette

Ebben a hónapban az egyházi humor egyik gyöngyszeme a rejtvény megfejtése, amit 2007. május 13-ig kérjük bedobni a gimnázium portájánál elhelyezett szerkesztőségi postaládánkba, vagy elküldeni e-mail címünkre: piarfutar@szepi.hu. Előző havi rejtvényünk megfejtése: *Feltámadt Krisztus! Alleluja!* Könyvjutalmat nyert Gábor Dávid (8.A). Átveheti a gimnázium könyvtárában. Gratulálunk!

Húzd cigány, hisz úgylis vége már, Csordulásig telve a pohár.

IMPRESSZUM – PIÁR FUTÁR – KIADJA a Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 **SZERKESZTŐSÉG** 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14.T: 62/549-090, E-mail: piarfutar@szepi.hu Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. Szerkesztőségi ülés minden szerdán 14.30 órától a szerkesztőségben. – **FELELŐS KIADÓ** Szilvássy László SP – **FŐSZERKESZTŐ** Török Tibor – **FŐSZERKESZTŐ-HELYETTES** Borbás Bálint – **SZERKESZTŐ** Mészáros Ferenc – **FOTÓ** Piti Marcell – **KORREKTÚRA** Mészárosné Szabó Tünde, Papp Attila – **NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS** Férc-Szemes Áron – **NYOMÁS** Alfa-Center Megjelenik havonta, 600 példányban. Kizárólag belső terjesztésre.

Diák Murphy

A szünidő és a hétvége, akármilyen hosszú is, mindig rövidebb a kelleténél.